

שלמה המליך לא הארץ לנקדות ולעתמים, אלא הם היו באים בסתור ולחש, ומצלרים בחקיקת (בחקיקות) ציורי המקדש. זהו שפטותם (מלכים-א ו) והביה בהבנותו, והוא שפטם מפע נבנה. אכן שלמה, ולא חסירה באוטיות דקות, במעשה המקדש. ומקבות והגרון כל kali ברזל לא נשמע בבית בהבנותו, לא נשמע וראי, שהרי מקומו גרם שהוא בלחש.

ועל כן ספר תורה, שהוא דיווקן של בית המקדש, אין בו דיווקן של טעם ונקודות, שהכל בסתר בתוכו, כמו שהדיווקן של סוד בית המקדש הראשון, שטעמים ונקודות היה נספרים בתוכו. וההמק של תקרת הראשת של מקול חזיר למוקמו, ונקודותיו באוטיות יהו"ה (הם בסוד של שם אלהים). ובשבילים נקרא בשם הזה, לגנות אליהם חיים, ועל זה נקודות מפעלה למטה מכנס ונוסף, וחוזר למוקומו.

אחר כך מתחפט בחתיפות של מנינה, וחזרות הנקדות, פמו הסוד העליון, שהכל יהיה בסוד אחד בראשי. הקומות ונקודות בגונו אחד.

הנקודות בשלוש אוטיות הראשונות. היה אחرونנה, אין לה או ר מעצמה כללום. "הו מאיר בו או של נקודה באוטו גון ממש ואותו דיווקן ממש. היה האור של הנקודה באוטו הגון וסוד אחד. ר' שהוא באמצעות, בסוד שלו שיתה הפל, גוף וריהם, בדיווקן ואור שלם בראשי.

ועל זה שמותיו שם זה הוא שם תרומים, שהאותיות והנקודות בדיווקן וסוד אחד, בדרוך ישר.

שלמה מלך, לא אטריך לנקיידי ולטעמי, אלא איןנו הו אתיקין בסתיימו ולהישר, ומתקיירין בגליפו (נ"א גליפוי) ציורי מקדשא. חדא הוא דכתיב, (מ"או) והביה בהבנותו, והוא, אכן שלמה מפע נבנה. אכן שלמה, ולא חסירה באחיזון דקיקין, כעובריא דמשפנא. ומקבות והגרון כל kali ברזל לא נשמע בבית בהבנותו. לא נשמע וראי, דהא אטריה גרם דאייה בלהישר.

יעל דא, ספר תורה דאייה דיווקנא דברי מקדשא, לית ביה דיווקנא דעתעמי ונקיידי, דכו לא סתים בגויה, בגונא דדיווקנא הרזא דברי מקדשא קדמאה, דעתעמי ונקיידי והוא סתימים בגויה.

ורחיקו דתוקפא דשירושטא דקלא, אהדר לאטריה, ונקיידי דיליה באחיזון יהו"ה (אני, ברוא דשנא אלהים). ובגיניהו איקרי בשמא דא, לאתגליא אלהים חיים. ועל דא נקיידי מתפא לעילא ומעילא למתפא כנייש וגיטיל, ואהדר לאטריה.

לברת אטפשיט בפשטו דנייחא, ואתחדרו נקיידי, בגונא דרזא עילאה, ל מהוי פולא רזא חדא בדקא יאות. אחיזון ונקיידי בגונא חדא.

נקידי בתלת אחיזון קדמאין. ה בתרא, לית לה נהירא מגרمة כלום. י אייה אתנהייר ביה נהירו דנקודה בההוא גונא ממש, וההוא דיווקנא ממש. ה, נהירו דנקודה בההוא גונא, ורזא חדא. ו דאייה אמצעיתא, ברזא דיליה למניוי פולא גיבא ורוחא, בדיווקנא ונהייר שלים, בדקא יאות.

יעל דא, שמא דא שמא דר חממי, דאחיזון ונקיידי בדיווקנא ורזא חדא, באורה מיישר. פד אחיזון ונקיידי בעקימיו דא מן

בשאותיות והנתקדות בעקבות זה מזה, איז אינו בך של רחמים, שהרי עומר בהפכו.

וזה סוד ויבא בין מהנה מצרים וכו', בסוד האותיות התקומות של הקדוש ברוך הוא נראה באוטם שלשה צדדים. ואותו של ההפה אינו בך רחמים, משומש שאותיות מתחפות, וכל שבין האותיות שהן בגון אחר. לה"א החרונה אין לה מעצמה כללום. ומשם כך אין לה נקודה עצמה, רק בשועשה שליחות, שלילוים אותה נקודה אחת להכנס ולעשות חיל ותקף. כמו שמלויים אותה נקודה להפנס, אף כה מלויים אותה נקודה גוראה, ששם סוד עליון להשלים את אותה שליחות.

חרר שני - אל. זה חדר ואדרא של ימין, שיש בו מראה שגפן ונגנו. פין שיווצא ומair לפיה שעיה, מיד נגנו.

אל, למה נקרא כה ? א - הוא סוד האור הראשון, שלול בשני אורות, ועל זה א' הוא אחד. ממש הראשית להאריך ושיתפשטו אורות לכל צד, ועל כן הוא ראשון לכל האותיות, הראשית של כלם.

הכל של שלש, שהם אחד, שלשה (שלשים) אורות כלולים באות א', בזוע אחת מצד אחד, ובזוע אחד מצד אחד. ובאמצע, שכוללת שתי זרועות של שני צדדים.

וצרך לשערו של האמצע בשתי זרועות של שני צדדים, משומש שהוא נוטל אותם, והוא לבדוק בשניהם. א - אש מצד זה, מים מצד זה. קורת מפסיקת באמצע, ונוסעת בשני צדדים, והכל הם אחד.

דא, כדי לאו איהו באורה דרכמי, דהא בהפוכה קיימת.

ורוא דא, (שמות יד ס) ניבא בין מהנה מצרים וכו', ברזא דאתון גלייפין דקודשא בריך הוא, אהזי באינון תלת סטרין. וההיא דהפוכה, לאו איהו באורה דרכמי, בגין דמתהפקן אתון. ובכל שבע אינון גגונא אחרא. ה' בתרא, לית לה מגarmaה כלום. ובгин כך לית לה נקודה מגarmaה, בר כד עבדא שליחותא, דאויפין לה חד נקודה, לאעלא ולמעבד חילין ותוקפא. כמה דאויפין לה נקודה לאעלא, אוף דבי אויפין לה אתון, דאיןין רזא עילאה לאשלמא בההוא שליחותא.

חררא פנינה, א"ל. דא מדרא ואדרא דימינא, דאית ביה חייז, דאטטמר ותגניז. פון דנפיק ונHIR לפום שעטה, מיד אתגניז.

א"ל, אםאי איקרי הבי. א, איהו רזא דנהורא קדמאה, דכליל בתרעין נהוריין, ועל דא א' איהו חד. מפמן שירוטא לאתנהרא ולאתפשטה נהוריין לכל סטר, ועל דא איהו קדמאה לכל אתון, שירוטא דבלחה.

בללא דתלת, דאיןון חד. תלת (ותלת) נהוריין אינון כלילין באות א'. בדורעא חד באחד סטרא. ודורעא חד באחד סטר. ובאמצעתא, דכליל תרעין דורעין, דתרין סטרין.

ואצטראד שיעורא דאמצעיתא, בתרעין דורעין דתרטין סטרין. בגין דאיהו נטיל לון, וਆיהו בלחוודי בתרויהו. א, אש מפטרא דא. מים מפטרא דא. רוח פסיק באמצעתא, ונטיל בתרעין סטרין, וכולא אינון חד.

עוד, א' הזו מתחפשות ונכללת בכל של כלם, וכיון שהוא כולם בשלהי רשות של שני צדדים, שהעירו שלשה (שלמטה), מתחזר לנקבות, ומתחפש א' בסוד אחר. ונותל נקבתו? למטה מאנני, ומתחברים ייחד, ואנו הנקבה העליונה שורה עלייו, להראות שהאדור העליון, הנקבה הראשונה, בסוד השכינה העליונה, אין שורה אלא במקום שזכר ונקה מוחברים יחד.

בראשית ברא אלhim את - תרי בaan ארבע אלףין, מוחברים ייחד זכר ונקה בארכע בתות, בכל תפחה ותבה א' שהוא זכר, ובכל תפחה ותבה אותן שהיא נקה.

ובספרו של רב המונאן סבא, בראשית - אדם ואשתו. ברא - אברהם ונקבתו. אלhim - יצחק ונקבתו. את - יעקב ונקבתו. ואם אמר את נקה בכל מקום בא וראה, א' זכר, ת' נקה, כלולים שנייהם יחד. והנקבה נראהיה בשלהי, כלולה בסוד של כל האותיות. ומשום כך (את), אף על גב שהיא נקה, אבל היא בסוד של הכלל של הזכר.

ועל כן ארבעה זוגים הם בaan, ובכל מקום א' זכר, שמחבר עם הנקה באות אחרת. קריית ארבע, על שהתחברו ארבעה גוזלים ממנים של העולם שם. זה מגדל הפורח באור, שהוא מלך גדור, ומשום כך נקרה אל עליון (עליה) ואמצעי יתר. המעללה וראש של ההשגחה, ראש של כל האותיות ייחד. אל נוטל אל"ף סיוע של אותו המגדל הפורח באור אליו, ועליו עולה בשם.

שלשים ושעים שבילים הם שיווצאים מן התורה, והם בסוד

הו, א' דא, אטפְשֶׁט ואטפְלִיל בכללא דבלחו, ובין דאייהו כליל בשליימי דתרין סטרין, דאתער דתלטא (לטה), אטער לגבי נוקביה, ואטפְפַך א ברזא (דף פ"א ע"א) אחרא. ונטיל נוקביה לתפא מיניה, ומתחברן בחדר, וכדין נקודה עילאה שרייא עלייה, לאחזה דנהורא עילאה, נקודה קמייתא, ברזא דשכינקא עילאה, לא שרייא אלא באחר דאייהו דבר ונוקבא מתחברן בחדר.

בראשית ברא אלhim את (בראשית א'), הא הכא ארבע אלףין, מתחברן בחדר דבר ונוקבא, בארכע תיבין, בכל תפחה ותבה א' דאייהו דבר. ובכל תפחה ותבה, את חד דאייהו נוקבא.

ובספרא דרב המונאן סבא, בראשית, אדם ואחתיה. ברא, אברהם ונוקביה. אלhim, יצחק ונוקביה. את, יעקב ונוקביה. ואי מימה את נוקבא בכל אחר. תא חזי, דבר, תא נוקבא כלילן פרונייהו בחדר, ונוקבא אתחזי בשליימי, כלילא ברזא דבל אתוון. וбегין כך (את), אף על גב דנוקבא איהו. אבל איהי ברזא דבל לא דרכורא.

ועל דא ארבעא זוגין איינו הכא. ובכל אחר א' דבר, דמתחברא בנוקבא באח אחרא, קריית ארבע, על דאתערו ארבע רברבו ממון דעלמא תפמן.

ל, דא מגדל דפרח באוירא, דאייהו מלך גדול. וbegin כך איקרי אל עילאה (ס"א עילא) ואמצעתא בחדר. עילא ורישא דאשגבותא, רישא דבל אתוון, בחדר. אל: נטיל אל"ף סיועא דההוא מגדל א' דפרח באוירא לגבייה, ועליה סליק בשמא.

תלטן ותרין שבילין איינו דנפקי מאורייתא,